

שיעור יומי ליום ראשון כ"ח אדר ושמות מקרא ואחד תרגום – א – פרשת ויקרא

"וְזַרְקָוּ", ואיך אפשר להזכיר בזוריקה. אי "וְזַרְקָוּ", יכול בזוריקהacha? פלמוד לומר: "סְבִיב", ה'א כיצד? נונן שתי מפנות שהן ארבע. אשר-פתח אוחל מועד. ולא בזמן שהוא מפרק.

אחר: "אֶת-דָמֹו". וזרקו. עומד למיטה וזרק מן הכליל לכטול המזבח למיטה מחות הפקרא בנגד הקיות, לך נאמר: "סְבִיב", שהיא הדם נתן בארכע רוחות המזבח. או יכול יקיפנו בחות? פלמוד לומר:

~ נקדות מшибות קודש ~ (לקוטי שיחות כרך ד. ג'מוד 1294)

דמות ובשרו של האדם האוכלם. אף ב'שחיתת' הנפש-הבהמית כה: יש 'למשוך' ולהעלות מפוצבים הנטuchi, ומכשירה אותם לאכילה, אף שיוכלו להעתלות מדרגת 'ח' לדרגת 'מדבר', כאמור הם נעלמים

אין ושחת אלא ומישך (חולין ל)

השחיטה "מוֹשֵׁכָת" ומעליה את הבימה או את הקער מפוצבים הנטuchi, ומכשירה אותם לאכילה, אף שיוכלו להעתלות מדרגת 'ח' לדרגת 'מדבר', כאמור הם נעלמים

(ג) והפשיט את-העללה ונתח אתה לנתחה:

כ"י והפשיט את-העללה. מה פלמוד לומר: "העללה"? לרבות את כל העולות להפשת ונתותם. אתה לנתחה. ולא נתחה לנתחים.

וונישלח ית עלתא ויפлаг יתא לאברהא: וויתנו בני אהרן בהנא אשタ על מרבחא ויסדרון אעיא על אשטא:

כ"י וונתנו אש. אף-על-פי שהאש יוצרת מן כשהוא בכחונו, ה'א אם עבד בגדי פהן קידiot, עצורתו פסולה.

חויסדרון בני אהרן בטהnia ית אבראי ית רישא וית פרבא על אעיא די על אשטא די על מרבחא:

(ה) וערבו בני אהרן הכהנים את הנטחים את הרראש ואת-הפרדר על-העצים אשר על-האש אשר על-המזבח:

ואת-הפרדר. למה נאמר? למדך, שמעלהו עם קידiot שצבר בשמה בגדים, עצורתו פסולה. את הנטחים את-הראש. לפיכך הראש בכלל הפסחט, שכבר הפו בשחיטה, לפיכך הארץ למנותו לעצמו.

כ"י בני אהרן הכהנים. בשם בכחונו. ה'א פהן הנטחים את-הפרדר על-העצים את הנטחים את-הפרדר על-העצים אשר על-האש אשר על-המזבח:

טוגה וכרעוה ייחל במניא ויפק בהנא ית כלא למרבחא על-תא גורבן דמתקפל בירעואה קדים יי:

(ט) וקרבו וברעוו ירחץ במים והקטר הפהן את-הכל המזבח עליה אשא ריח-ניזוח ליהזהם:

כ"י עללה. לשם עוללה יקטירנו. אשא. כשיישחטנו, יהא שוחטו לשם האש. וכל "אשא", לשון אש

~ נקדות מшибות קודש ~ (לקוטי שיחות ח"ב ע' 1)

ריח ניזוח לה' (א. ט) נחת רוח לפני שאמרתי ונעטשה ניחום לה", הוא מפני שבקל המזבח שדים מוקים יש תועלת גם לעצמו, גם בסוג המזבחות 'חיקם' – שאין להם רצוני (רש"י) הטעם שדוקא בקרונות נאמר הבטוי "ריח

כלי יקר – עיו והדר

בஅשיות" (שה"ש ב'ה, שני מני אשות, כי חולת אנבה אֲנֵר), הם העונות ח'לי הנפש הנוגע באחבת השם יתרברה ונרפה לו על ידי שני אשות אללה: תורה ח

דיגין, כדי לכפר על החורror בפין העון אשר היה ראי להיוות بدون בית דין שלמעלה, ועל החורror בפין החטא אשר היה ראי להיוות بدون בית דין. כדי לערב אש שלמעלה ושל מיטה, ולדון את החוטא בשתי בתי